

[Arne Larsen.]

september 1971 var vælgerne svar også på en fejlslagen boligpolitik, og derfor føler socialistisk folkeparti sig forpligtet til med al sin styrke og kraft at søge en ny og mere socialt retfærdig boligpolitik gennemført. Det må være sagt så klart, som det kan gøres.

Boligministeren har inviteret alle partier til samarbejdet, og det er naturligvis også hans pligt at gøre det. Men mon ikke vandene skiller ret kraftigt mellem de borgerlige partier på den ene side og socialdemokratiet og SF på den anden side? Jeg er ikke så naiv, at jeg tror, det bliver muligt at lave nye boligforlig af samme karakter som det boligforlig, vi fik i 1966. Jeg tror endog ikke på et femkantet boligforlig af i dag. Dertil er den borgerlige boligpolitik alt for klassepræget, alt for præget af kapitalinteresser til, at jeg på noget tidspunkt tror, at det bliver muligt at lave et holdbart forlig. Det vil bare gå på samme måde igen, som det gik med forliget i 1966. Der skal efter min opfattelse tages klare standpunkter; al den mismask, vi har haft på det boligpolitiske område gennem årene, har ikke ført til tilfredsstillende løsninger, som er acceptable for befolkningen, men har ført til, at byggeriet er kommet i krise, i stagnation, at vi har fået tårnhøje boligpriser, som slet ikke modsvarer befolkningens indtægter og den vare, man tilbyder.

Derfor må jeg også sige, at vi i socialistisk folkeparti betragter disse lovforslag som oprydningsarbejde og bestemt ikke som endelige løsninger på boligproblemerne. Oprydningsarbejdet skal følges op, men det er ikke nok med kortsigtede løsninger og flere lapper på det boligpolitiske kludetæppe for at bøde på visse skavanker. Der skal skæres dybt og energisk, før vi har en løsning, som befolkningen kan være tjent med, og som socialistisk folkeparti stiller sig tilfreds med.

Det er klart, at det måtte komme dertil, hvor det er kommet i dag. Havde socialdemokratiet i perioden 1966-68 forstået den fulde rækkevidde af boligforliget af 1966 og havde frigjort sig noget hurtigere, så er det ikke givet, at vi havde stået i den situation, som vi befinder os i i dag. Men af skade bliver man jo klog, og jeg har troen på, at regeringen vil fortsætte, som den er begyndt,

og med energi fortsætte den vej, som man nu er slået ind på.

En af de love, som i dag er til behandling, er lov om ejerlejligheder. Det var en lov, som vi i 1966 gik stærkt imod. Vi advarede dengang meget kraftigt imod dens gennemførelse, men vi talte for døve øren. Der gik imidlertid ikke lang tid, før man måtte tage ejerlejlighedsproblematikken op til revision; som hr. Hastrup var inde på, måtte VKR-regeringen hele to gange skærpe denne lovgivning netop for at bekæmpe den vilde spekulation i boligmarkedet, som ejerlejlighedsloven gav anledning til. Vi sagde netop i 1966, at det var vanvid at gennemføre en sådan lov under de herskende forhold på boligmarkedet, idet det ville give fuld næring til spekulation, presse priserne uhørt i vejret og smitte af på hele det øvrige boligmarked. Og vi fik ret, sørgeligt nok.

Nu står vi over for en ny revision af ejerlejlighedslovgivningen. Regeringen følger her sine løfter op, men jeg vil spørge: er de vidtgående nok? Hr. Dahlgaard var inde på spørgsmålet om konsekvens i lovgivningen, og jeg synes i og for sig, at han havde ret, at man burde være endnu mere konsekvent, end lovforslaget giver udtryk for. Meningen er, at ejerlejlighedsinstituttet for fremtiden skal begrænses til nyt, privat byggeri, og jeg vil da gerne være med til at ændre tidspunktet, altså fra juli 1966 til juli 1971; det skulle ikke volde nogen vanskeligheder for SF at godtage et sådant ændringsforslag, når meningen er, at ejerlejlighedsinstituttet skal være forbeholdt det nye byggeri. Så kan vi senere diskutere, hvorvidt det er en rigtig fremgangsmåde. Jeg havde hellere set, at hele ejerlejlighedsinstituttet forsvandt ud af lovgivningen.

Det er også meningen, at der skal sættes en stopper for salg i indtil 5 år for udmatrikulerede, men endnu ikke solgte ejerlejligheder. Her hører vi jo, at det er en meget, meget alvorlig sag. Men jeg går ud fra, at boligministeren nøje har undersøgt konsekvenserne af dette forslag. Jeg vil indrømme, at der er tale om en rådighedsindskrænkning, men det har vi på uendelig mange andre områder inden for dansk lovgivning, så det kan vist ikke genere ret meget, at vi også får det inden for ejerlejlighedsinstituttet. Adskillige ejerlejligheder ejes på den måde, at en ejendom er udmatrikuleret som